

ICCJ – Cerere de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată formulată în cadrul unui litigiu având ca obiect suspendarea efectelor actului administrativ.

Imposibilitatea punerii pârâtului în întârziere

Legislație relevantă:

- Codul de procedură civilă art. 454
- Legea nr. 554/2004, art. 14, 15

Potrivit dispozițiilor art.454 din noul Cod procedura civilă, „pârâtul care a recunoscut, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, pretențiile reclamantului, nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția cazului în care, prealabil pornirii procesului, a fost pus în întârziere de către reclamant sau se afla de drept în întârziere.

Cum în materia contenciosului administrativ și fiscal, actul administrativ-fiscal este executoriu și numai instanța de judecată poate suspenda executarea acestuia, prin intermediul procedurii prevăzute la art.14 și 15 din Legea nr.554/2004, modificată și completată, pârâtul nu se poate afla de drept în întârziere și nici nu există posibilitatea punerii acestuia în întârziere prealabil pornirii procesului.

Decizia nr. 2130 din 8 mai 2014

Direcția Generală a Finanțelor Publice Tulcea aduce critici referitoare la nemotivarea sentinței recurate și, de asemenea, la nelegalitatea acordării cheltuielilor de judecată în valoare de 28.480,32 lei către reclamanta S.C. ME SA.

Argumentele D.G.F.P. Tulcea în susținerea nemotivării sentinței recurate vizează, pe de o parte, situația plății cauțiunii pentru acordarea suspendării executării Deciziei de impunere și, pe de altă parte, efectele cererii de achiesare a autorității fiscale la pretențiile societății.

Sub aspectul acordării cheltuielilor de judecată în cuantum de 28.480,32 lei, recurenta consideră că acestea sunt inadmisibile în contextul în care pârâta, de bună credință a achiesat la cererea reclamantei, prin cererea de achiesare nr.4977/ 19.03.2013, iar în subsidiar nefondate, întrucât onorariul de avocat este nejustificat de mare în raport de dispozițiile art.451 din Noul Cod de procedură civilă.

Din actele dosarului, reiese că Direcția Generală a Finanțelor Publice Tulcea, în calitate de pârâtă, a depus o cerere prin care a recunoscut, înaintea primului termen de judecată, pretențiile reclamantei, fiind de acord cu admiterea cererii de suspendare a executării actului administrativ-fiscal.

Potrivit dispozițiilor art.454 din Noul Cod procedura civilă, „pârâtul care a recunoscut, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, pretențiile reclamantului, nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția cazului în care, prealabil pornirii procesului, a fost pus în întârziere de către reclamant sau se afla de drept în întârziere.

Cum în materia contenciosului administrativ și fiscal, actul administrativ-fiscal este executoriu și numai instanța de judecată poate suspenda executarea acestuia, prin intermediul procedurii prevăzute la art.14 și 15 din Legea nr.554/2004,

modificată și completată, se constată că reclamantul nu se află de drept în întârziere și nici nu există posibilitatea punerii în întârziere prealabil pornirii procesului.

Prin urmare, dispozițiile art.454 Noul Cod procedura civilă cu privire la exonerarea pârâtului de plata cheltuielilor de judecată sunt aplicabile, iar instanța de fond, în mod eronat a admis cererea de obligare a acestuia la suportarea taxei de timbru/ timbru judiciar, precum și a onorariului de avocat, suportate de reclamantă.

Față de acestea, în temeiul art.497 Noul Cod procedura civilă și art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004, modificată și completată, recursul a fost admis, sentința atacată a fost casată în parte, în sensul înlăturării din dispozitiv a obligării autorității fiscale pârâte la plata cheltuielilor de judecată în sumă de 28.480,31 lei.